

Arrest

nr. 197 837 van 11 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Aartrijkestraat 3
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 oktober 2017 met referentienummer 72703.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. VAN EENOO, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Russische staatsburgerschap te bezitten en van Ingoesjetische origine te zijn. U bent geboren in Nazran (Ingoesjetië) en woonde in het dorp Kanteshovo (Ingoesjetië). U bent de man van L. G. (...) (O.V. (...)) met wie u een minderjarige dochter heeft: M. G. (...) (O.V. (...)).

U vroeg voor de eerste keer asiel aan in België op 19 november 2008, samen met uw vrouw, omdat u problemen had met de autoriteiten van uw land: de auto van een kennis van u, A. G'. (...), was ontploft en daarop werden u en een andere kennis, A. A. (...), opgepakt en mishandeld door de FSB. Jullie werden verdacht van een aanslag op een dorpsvergadering. U kon evenwel ontsnappen. U verklaarde ook bloedwraak te vrezen vd familie van G'. (...). Inzake de eerste asielaanvraag van u en uw vrouw ging het Commissariaat-generaal over tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 28 mei 2009. Deze beslissingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 6 oktober 2009.

Zonder België verlaten te hebben, dient u samen met uw vrouw op 22 december 2014 een tweede asielaanvraag in, die op 15 januari 2015 door het Commissariaat-generaal (CGVS) in overweging wordt genomen. In het kader van deze tweede asielaanvraag verklaart u dat u nog steeds niet naar uw land terug kan vanwege uw oorspronkelijke problemen in Ingoesjetië. U wordt daarom nog altijd opgespoord door de autoriteiten in uw land en zou ondertussen veroordeeld zijn tot 15 jaar celstraf. Daarnaast verklaart u wegens uw onzekere situatie en de ziekte van uw dochter in België in contact te zijn gekomen met mensen van een andere godsdienst: de pinkstergemeenschap. Nadat u hun bijeenkomsten bijwoonde, besepte u dat u zich beter voelde bij deze godsdienst dan de islam. U beschouwt zich sindsdien dan ook bekeerd, net als uw vrouw. Uw dochter gaat in België met haar school naar de katholieke kerk en deed ook haar eerste communie. Andere mensen uit Ingoesjetië in België merkten evenwel op dat jullie een andere godsdienst aanhingen en vielen daarom u en uw gezin lastig. Tijdens telefoongesprekken met uw familie in Ingoesjetië vertelde uw dochter aan uw ouders over Jezus en de kerk, en daarom kreeg u van hen afwijzende commentaren te horen: volgens hen is de islam de enige correcte godsdienst. In België zelf werd u ook opgebeld door een zekere T. A. (...), een naamgenoot van u die u al eens gezien had op het CGVS. Hij vroeg u of de geruchten die hij hoorde over u en uw gezin klopten. Hij keerde daarop naar Ingoesjetië terug en maakte de geruchten bekend tegenover uw eigen familie. Eind december 2014 werd u daarom opgebeld door uw ouders die u vroegen of de geruchten over uw nieuwe geloof klopten. U gaf dit toe, waarop u door uw vader bedreigd werd met de dood. In Ingoesjetië zou uw schoonmoeder ook druk ondervinden vanwege uw familie. Uw vrouw haalt in het kader van jullie tweede asielaanvraag ook aan dat jullie niet terug kunnen naar Ingoesjetië omwille van jullie dochter die geen islamitische (meer) is en de taal (het Russisch) niet goed spreekt.

Inzake deze tweede asielaanvraag ging het CGVS op 25 september 2015 aanvankelijk over tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, maar deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd op 20 april 2016. Daarop werd u opnieuw opgeroepen voor gehoor bij het CGVS, maar wegens ziekte was u verhinderd om zich persoonlijk aan te bieden op het CGVS. Daarom beantwoordde u schriftelijk een aantal vragen die het CGVS u had toegestuurd. Uw vrouw legde wel een gehoor af op het CGVS.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel Russisch intern paspoort, twee originele enveloppes, een origineel opsporingsbericht, een originele brief van de MVD, een origineel vonnis van een rechtbank in Ingoesjetië, een originele brief van de school van uw dochter, een originele brief van Het Lichtpunt, zes originele foto's van het doopsel van uw dochter, een origineel krantenartikel van de eerste communie van uw dochter, een origineel doopselattest van uw dochter, een online artikel uit Ingoesjetië en een origineel medisch en administratief attest van uw schoonmoeder. Uw vrouw van haar kant legde haar origineel Russisch intern paspoort, een originele brief van de kleuterleidster van uw dochter, een originele brief van de organisatie Askovi, twee brieven van Belgische kennissen, een geheugenkaart met vijf video's op en twee originele Belgische medische attesten neer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich nog steeds beroept op uw initiële problemen in Ingoesjetië. U haalt daarbij een nieuw element aan, nl. de bekering van u en uw vrouw naar het christendom (pinkstergemeenschap). Uw vrouw voegt eraan toe dat jullie niet naar jullie land terug kunnen omwille van jullie dochter die in het katholieke België is opgegroeid en de Russische taal niet spreekt. Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Ten eerste dient – waar u (en ook uw vrouw) verwijst naar uw initiële problemen waarvoor u destijds uw land verlaten heeft – benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag waarbij deze problemen inhoudelijk beoordeeld werden, door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat u er niet in slaagde de door u vermelde problemen aannemelijk te maken (zo werd vastgesteld dat uw verklaringen omtrent de ontploffing van de wagen van G'. (...) op 18 oktober 2008 (waarop u uw asielrelaas baseerde) tegenstrijdig waren met informatie die door het Commissariaat-generaal werd ingewonnen, bleek uw echtgenote onaannemelijk weinig op de hoogte van deze gebeurtenissen, werd

er getwijfeld aan uw recent verblijf in Ingoesjetië omdat u en uw vrouw jullie intern paspoort niet voorlegden en omdat de recentste documenten die jullie wél neerlegden buiten Ingoesjetië werden opgesteld, en werd jullie reisroute ongeloofwaardig geacht). Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, een beslissing waartegen u geen cassatieberoep indiende bij de Raad van State (RvS). Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot uw huidige verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet (i.e. uw verklaringen dat uw initiële problemen nog steeds actueel zijn en men u daarom zoekt, dat u van uw advocaat een federaal opsporingsbericht op uw naam en een brief van de MVD over u bekwam als gevolg van uw initiële problemen, en dat u ondertussen veroordeeld werd tot 15 jaar celstraf, CGVS 22.06.2015 p. 3-8 + schriftelijke verklaring 17.05.2017), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

De documenten die u neerlegt aangaande deze initiële problemen (meer bepaald het opsporingsbericht, de brief van de MVD en het vonnis van de rechtbank, documenten 2, 3, 15) vermogen geen ander licht te werpen op de vaststellingen die werden uiteengezet in de beslissing van uw vorige asielaanvraag. Los van het feit dat documenten slechts een afdoende ondersteuning vormen van een aangehaald asielrelaas als dat gepaard gaat met geloofwaardige en coherente verklaringen (maar zoals reeds aangetoond, is dit in casu niet het geval), dient aangehaald te worden dat er ernstige redenen bestaan om te twijfelen aan de authenticiteit van deze documenten. Zo dient erop gewezen te worden dat op zowel het opsporingsbericht als de brief van de MVD een aantal handtekeningen ontbreken (i.c. van ene commissaris M. (...), commissaris P. (...) en rechercheur C. (...)). Hoe dit komt weet u niet (CGVS 22.06.2015 p. 6), evenmin als waarom een groot deel van het opsporingsbericht niet is ingevuld (CGVS 22.06.2015 p. 8). U weet ook geen overtuigende verklaring te geven waarom de strafzaak over u op het ene document is aangeduid met een verschillend nummer dan op het andere (08600069 in de MVD-brief vs. 08200092 op het opsporingsbericht) en waarom in de MVD-brief vermeld staat dat u geseind staat sinds 23 december 2008 terwijl dat anders staat op het opsporingsbericht – u wijt dit aan ‘misschien een typfout’, wat in de context van de door u aangehaalde problemen maar een pover argument is (CGVS 22.06.2015 p. 8). Op het recente vonnis ontbreekt dan weer enige vorm van hoofding van de officiële instantie die het zou uitgegeven hebben (i.e. rechtbank Sunzhenski district in Ingoesjetië). Correcte en volledige vormelijke modaliteiten kunnen echter normaliter verwacht worden bij documenten die worden uitgegeven door officiële instanties. Verder geeft u onaannemelijke antwoorden op de vraag hoe u aan het opsporingsbericht en de brief van de MVD bent geraakt. U zegt dat uw advocaat in Ingoesjetië deze documenten voor u bekomen heeft, maar gevraagd hoe hij dan precies aan een intern overheidsdocument is geraakt (het opsporingsbericht is immers gericht van de ene MVD-medewerker aan de andere), zou u niet weten. Over de MVD-brief verklaart u dat die is opgesteld is op verzoek van uw advocaat, maar wat hij dan bij wie verzocht zou hebben, kan u ook niet zeggen (CGVS 22.06.2015 p. 7-8). Gezien het belang van deze documenten voor u – het gaat immers om een zware beschuldiging tegenover u en om een federale opsporing – is het maar weinig aannemelijk dat u niet zou weten hoe uw advocaat er precies aan zou zijn geraakt of wie hij daartoe zou verzocht hebben. Daarbij komt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt bovendien dat documenten in Ingoesjetië en de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht. Aangaande deze stukken (het opsporingsbericht en de brief van de MVD) kan bovendien opgemerkt worden dat u ten overstaan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaf er niet van op de hoogte geweest te zijn dat deze vals waren, maar dat de RvV deze verklaringen allerminst ernstig noemde (arrest RvV nr. X dd. 20.04.2016).

Gelet op bovenstaande, kan geconcludeerd worden dat de documenten die u omtrent uw initiële problemen in Ingoesjetië neerlegt, niet in staat zijn de reeds omstandig aangetoonde ongeloofwaardigheid van deze problemen te weerleggen. Meer nog, een aantal bijkomende elementen die konden vastgesteld worden tijdens uw huidige asielaanvraag, doen andermaal weinig goeds aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw initiële problemen met de autoriteiten van uw land. In

het kader van uw huidige asielaanvraag geeft u toe dat u tijdens uw vorige asielaanvraag gelogen heeft over uw reisroute: waar u eerder verklaarde nooit een internationaal paspoort te hebben gehad en destijds clandestien naar Europa te zijn gereisd, verklaart u nu in werkelijkheid rond half november 2008 van Ingoesjetië naar Moskou geweest te zijn en van daar op legale wijze, met een visum in uw internationaal paspoort, naar Tsjechië gevlogen te zijn – op de luchthaven van Moskou passeerde u zonder problemen de identiteitscontrole. Ter staving van deze verklaringen legde u uw intern paspoort voor waaruit blijkt dat u op 12 februari 2007 een internationaal paspoort had verkregen (CGVS 22.06.2015 p. 3-4 + document 1). Het CGVS apprecieert het dat u alsnog de waarheid aan het licht brengt op dit punt; toch toont dit ook andermaal aan dat uw initiële asielrelaas weinig geloofwaardig is. Indien u daadwerkelijk problemen zou gehad hebben met de autoriteiten van uw land (u zou op 18 oktober 2008 door de nationale veiligheidsdienst FSB opgepakt zijn op verdenking van een bomaanslag, u zou al gezocht worden sinds u enkele dagen later het ziekenhuis verliet en u zou in federale opsporing geplaatst zijn nadat de toenmalige nieuwe president van Ingoesjetië aan de macht kwam – volgens de toegevoegde informatie aan het administratief dossier op 30 oktober 2008; CGVS 22.06.2015 p. 6-7), is het maar weinig aannemelijk dat u – een naar eigen zeggen gezochte verdachte van een bomaanslag – half november 2008 nog legaal (onder uw eigen identiteit en gebruik makend van uw eigen paspoort) en zonder problemen het land kon verlaten, of dat u zonder enige voorzorgsmaatregelen te nemen daartoe het risico nam. De (legale) reisweg die u ondernam en nu aanhaalt, ondermijnt aldus opnieuw de geloofwaardigheid van de problemen die u zou hebben gehad met de autoriteiten van uw land kort voor uw vertrek naar België.

Daarnaast voegt u in het kader van uw huidige asielaanvraag aan het relaas uit uw eerste aanvraag toe dat u tijdens uw ondervraging door de autoriteiten in oktober 2008 vragen kreeg over uw familielid M. A. (...) die volgens uw ondervragers ook achter de aanslag van toen zat (CGVS 22.06.2015 p. 5). Gevraagd waarom u nu een andere versie over uw detentie aflegt dan tijdens uw eerste asielaanvraag, geeft u aan dat u toen geen kans zou hebben gehad om uitgebreid te vertellen, dat er u soms werd gezegd dat het niet nodig was om te vertellen of dat de tolk het misschien gemist heeft (CGVS 22.06.2015 p. 6). Het CGVS merkt op dat u over dit punt doorheen de procedure van uw eerste asielaanvraag geen enkele opmerking maakte. U wierp dit ook niet op tijdens de toenmalige beroepsprocedure van uw eerste aanvraag bij de RvV, en daar vermeldde u bovendien ook niets over M. A. (...) (zie administratief dossier 1ste AA). Aldus kan uw verschoning voor het tot nu toe niet vermelden van uw familielid M. (...) niet aanvaard worden als een ernstig argument.

Concluderend dient, gelet op bovenstaande vaststellingen, gesteld dat uw verklaringen en uw neergelegde documenten aangaande uw initiële problemen in Ingoesjetië in het kader van uw huidige asielaanvraag geen andere licht werpen op de beoordeling van dit relaas tijdens uw vorige asielaanvraag en blijft de reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid ervan overeind.

Ten tweede haalt u (en ook uw vrouw) in het kader van uw huidige asielaanvraag aan dat u niet naar Ingoesjetië kan terugkeren omwille van religieuze redenen: na jullie aankomst in België namen u en uw vrouw steeds meer afstand van jullie islamitische geloof en nadat jullie door een kennis in België geïntroduceerd werden in het christendom, traden jullie toe tot de pinkstergemeenschap. Jullie dochter M. (...) gaat in België naar school en ging daarom soms naar de katholieke kerk waar ze overigens haar eerste communie deed (CGVS 22.06.2015 p. 10-13 + CGVS vrouw 22.06.2015 p. 4-8 + CGVS 30.07.2015 p. 4-7 + CGVS 24.08.2015 p. 2-3 + CGVS vrouw 24.08.2015 p. 3-6 + CGVS vrouw 1.03.2017 p. 8-9). U en uw vrouw leggen een aantal documenten neer ter staving van uw betrokkenheid bij de pinkstergemeenschap in uw gemeente en het doopsel en de communie van uw dochter (de brief van de school van uw dochter, de brief van uw geloofsgemeenschap 'Het Lichtpunt' in Izegem, het christelijk paspoort van uw dochter, de foto's van het doopsel van uw dochter, het krantenartikel over de eerste communie van uw dochter, een brief van jullie kennis F. (...) die ook lid is van 'Het Lichtpunt', een brief van pastoor-deken R. (...), zie documenten 4-9 + document 4, 7 in dossier van uw vrouw). Het CGVS heeft begrip voor uw interesse in een nieuw geloof na uw aankomst in België en voor uw bezoeken aan de religieuze diensten van en betrokkenheid bij 'Het Lichtpunt' en voor het feit dat dit u en uw vrouw geholpen heeft om jullie gezinssituatie en de ziekte van uw dochter te plaatsen; toch hecht het CGVS geen geloof aan uw verklaringen dat jullie nieuwe geloofsovertuiging en het doopsel/de communie van uw dochter een reden zou zijn waarom uw familie u zou bedreigd hebben vanuit hun woonplaats in Ingoesjetië en u daarom niet zou kunnen terugkeren naar uw land van herkomst.

Om te beginnen dient er gewezen te worden op de volgende flagrante tegenstrijdigheid. Aanvankelijk verklaarde u op het CGVS-gehoor van 22 juni 2015 dat u ongeveer een jaar daarvoor voor het laatst contact had met uw ouders (dus logischerwijs ongeveer halverwege 2014) (CGVS 22.06.2015 p. 2), terwijl uit uw latere verklaringen blijkt dat u bedreigd zou zijn door uw familie tijdens een telefoongesprek kort na kerstmis 2014 (26 of 27 december 2014) (CGVS 30.07.2015 p. 8 + CGVS 24.08.2015 p. 6). Dergelijke tijdsindeling (halfweg 2014 vs. eind december 2014) komt niet overeen en ondermijnt fundamenteel uw verklaringen als zou u telefonisch zijn bedreigd door uw familie op het door u vermelde

moment. Ook over wie precies de bedreigingen tegen u uitte spreekt u zich ernstig tegen: zo zei u enerzijds dat u bedreigingen ontving vanwege uw broer en uw familie en dat ook uw broers u bedreigen (verklaring 2de AA 6.01.2015 vraag 15 + CGVS 22.06.2015 p. 13), maar anderzijds, als u nogmaals expliciet gevraagd wordt wie van uw familie u bedreigde, verklaarde u dat dat enkel bij monde van uw vader was tijdens jullie telefoongesprek van eind december 2014 en niet op andere momenten of via andere familieleden (CGVS 30.07.2015 p. 9 + CGVS 24.08.2015 p. 9) – pas later, tijdens uw schriftelijke antwoord in mei 2017, maakte u dan nog gewag van twee telefoons van uw neven in februari 2017. Van iemand die verklaart met de dood bedreigd te worden door zijn eigen familie, kan redelijkerwijs verwacht dat hij doorheen zijn asielprocedure consistent kan aangeven wie precies van zijn familie doodsb bedreigingen aan hem kenbaar maakte en dat hij coherente verklaringen aflegt over het contact dat hij recent had met zijn familie. Dit is in casu niet het geval, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen op dit vlak allerm minst ten goede komt.

De geloofwaardigheid van de minachtende houding van en bedreigingen door uw familie tegenover u en uw gezin wegens jullie geloofsovertuiging wordt verder nog gefnuikt door een aantal tegenstrijdigheden die te vinden zijn in uw verklaringen en die van uw vrouw. Het valt op dat uw vrouw verklaart dat u reeds telefonisch zou zijn bedreigd door uw moeder nog vóór eind december 2014 en dat u daar dan zeer agressief op reageerde (volgens haar zou iedere man zo reageren) (CGVS vrouw 24.08.2015 p. 7, 8, 10), terwijl u naar eigen zeggen pas voor het eerst bedreigd zou zijn eind december 2014 door uw vader (zie boven) en u zich tijdens eerdere telefoontjes waarbij u door uw familie vragen kreeg en op de vingers werd getikt over de geloofsbelijdenis van uw gezin in België, zeer terughoudend opstelde en een discussie daarover probeerde te vermijden door uitvluchten te zoeken om het gesprek een andere richting te geven of zelfs te beëindigen (CGVS 24.08.2015 p. 5).

Over het bewuste telefoontje eind december 2014, waar uw vrouw naar eigen zeggen bij aanwezig was, verklaarde uw vrouw dat het ging om slechts één telefoontje en dat u toen enkel uw moeder aan de lijn had (CGVS vrouw 24.08.2015 p. 9), hoewel het volgens u anders verliep: u werd eerst opgebeld door uw moeder waarna ze neerlegde en u haar dan zelf terugbelde; u kreeg weer uw moeder aan de lijn maar dan ook nog uw vader die u dan met de dood bedreigde (CGVS 24.08.2015 p. 7). Welnu, aangezien de bedreigingen vanwege uw familie telefonisch werden doorspeeld en het telefonisch contact met uw familie aldus raakt aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u en uw vrouw hieromtrent gelijklopende verklaringen afleggen, zeker als jullie samen waren tijdens het bewuste telefoontje. Dit is niet het geval.

Nog aangaande dit cruciale telefoontje wordt u gevraagd wat er daarna gebeurd is, hoe de rest van de dag er daarna uitzag. U antwoordt dat u het zich niet meer herinnert en dat u niet meer weet wat u en uw vrouw nog gedaan hebben na dat telefoongesprek. Als u dan gevraagd wordt of u de problemen (meer bepaald de bedreigingen door uw familie geuit tijdens de telefoonconversatie) met uw vrouw nog besproken heeft, geeft u aan dat jullie daar die dag inderdaad nog over gesproken hebben, weliswaar 'in stukken' en 'niet grondig' (CGVS 24.08.2015 p. 7-8). Uw vrouw daarentegen verklaart dat jullie daar die dag niet meer over gesproken hebben (omdat u introvert bent en het op zulke ogenblikken beter is u niet aan te spreken). Het kwam volgens uw vrouw pas daags nadien, of een paar dagen later, dan wel ter sprake (CGVS vrouw 24.08.2015 p. 9-10). Welnu, aangezien het hier een gebeurtenis betreft die een niet te onderschatten impact op jullie moet hebben gehad (i.e. doodsb bedreigingen vanwege uw eigen familie), kan toch verwacht worden dat dit als het ware in jullie geheugen gegrift staat en dat jullie zodoende op een gelijklopende manier kunnen aangeven wanneer en of dit onder jullie besproken is geweest. Dit is hier niet het geval.

Uw vrouw verwijst een aantal keer naar geheugenproblemen die zij zou hebben (CGVS vrouw 22.06.2015 p. 6 + CGVS vrouw 24.08.2015 p. 8) en legt twee documenten neer hieromtrent (documenten 5 & 6 van vrouw). Het ene gaat echter alleen maar over een afspraak die zij had met een psychiater en het andere is een attest van deze psychiater waarin vermeld wordt dat ze lijdt aan een aantal depressieve klachten en spanningsklachten waarvoor een korte behandeling gewenst is. Op geen enkele wijze blijkt hieruit echter dat dit een impact zou hebben op de cognitieve functies van uw vrouw. Bijgevolg kunnen de blote beweringen van uw vrouw dat zij geheugenproblemen zou hebben niet weerhouden worden als reden waarom zij bepaalde elementen uit uw asielrelaas (die tegenstrijdig werden bevonden met uw verklaringen) niet correct zou kunnen weergeven.

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de bedreigingen vanwege uw familie uitgehold door uw verwijzing naar T. A.(...), een man met dezelfde familienaam die u in België zou ontmoet hebben maar naar Ingoesjetië zou teruggekeerd zijn en daar uw familie zou ingelicht hebben over de nieuwe geloofsovertuiging van u en uw gezin; als gevolg hiervan zou uw familie u uiteindelijk bedreigd hebben (CGVS 30.07.2015 p. 7 e.v.). Hoewel deze man dus een doorslaggevende en uiterst belangrijke rol speelt wat betreft de bedreigingen vanwege uw familie, is het bijzonder eigenaardig dat u over deze T. A. (...) niets vermeld heeft tijdens uw eerste asielaanvraag en ook niet bij het indienen van uw huidige asielaanvraag op de DVZ (verklaring 2de AA 6.01.2015 vraag 15 e.v.). Echter, van een

asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielaanvraag op de hoogte brengt van alle elementen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om doodsb bedreigingen vanwege zijn eigen familie die over zijn onacceptabele geloof werd ingelicht door een naamgenoot. Als u bovendien gevraagd wordt wat uw exacte familieband is met T. (...) (hij heeft dezelfde familienaam als u), kan u dat niet zeggen, hoewel jullie 'volgens jullie wetten tot dezelfde familie behoren'. Ook zijn patroniem zou u niet weten (CGVS 30.07.2015 p. 9). Uw vrouw van haar kant weet hier overigens ook niets van (CGVS vrouw 24.08.2015 p. 10-11). Welnu, aangezien u T. (...) al in 2008 zou leren kennen hebben en u verklaart een aantal andere gegevens over hem wel te weten (zoals waar hij vandaan komt en waar hij gewerkt heeft, CGVS 30.07.2015 p. 7, 9), is het maar weinig aannemelijk dat u iets essentieels (zeker in de Noord-Kaukasische context) als jullie precieze familieband dan weer niet zou weten. Dit alles ondergraaft andermaal uw verklaringen over de bedreigingen vanwege uw familie omwille van uw geloof.

Gelet op bovenstaande elementen kunnen uw verklaringen als zou uw familie u vanuit Ingoesjetië bedreigd hebben (en ook uw schoonmoeder daar problemen ondervinden) omwille van de nieuwe geloofspraktijken van u, uw vrouw en uw dochter, niet weerhouden worden. Bijgevolg kan een grote kanttekening geplaatst worden bij uw beweringen dat u vanwege uw loutere bekering problemen zou ondervinden met uw familie bij een eventuele terugkeer naar uw streek van herkomst (Ingoesjetië).

Los daarvan, maar nog in deze context, kan gewezen worden op informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd, en waaruit blijkt dat het voor christelijke geloofsgemeenschappen (waaronder ook de pinkstergemeenschap) mogelijk, doch niet altijd evident is, om hun geloof te belijden in Ingoesjetië. Problematischer is het voor Ingoesjen die zich van de islam naar het christendom bekeren (zoals u en uw gezin): de kans bestaat dat ze door de gemeenschap of familie negatief bejegend en/ of zelfs verstoten worden (ter illustratie hiervan legt u zelf een artikel neer (document 10) en verwijzen u en uw vrouw naar een aantal incidenten met andere mensen (CGVS 22.06.2015 p. 11 + CGVS vrouw 1.03.2017 p. 6)). De toegevoegde informatie geeft aan dat het Russische orthodoxe geloof de dominante godsdienst is elders in Rusland en dat andere godsdiensten hier ondergeschikt aan zijn, maar de informatie vermeldt hierbij ook dat bekeerlingen uit Ingoesjetië zich elders in de Russische Federatie kunnen vestigen om problemen omtrent hun geloofsverandering te vermijden. Hierop gelet, is het CGVS ervan overtuigd dat er voor wat betreft uw situatie geen redenen zijn om aan te nemen dat u zich niet op een andere plaats in uw land van herkomst zou kunnen vestigen teneinde eventuele problemen of moeilijkheden met uw familie of gemeenschap te vermijden. Zo blijkt uit jullie dossier dat u en uw vrouw Russisch spreken (de taal die overal in de Russische Federatie gesproken wordt). Jullie zijn beiden ook hoogopgeleid: u heeft een juridische opleiding genoten en uw vrouw heeft geneeskunde gestudeerd (arts-anesthesist) (CGVS 30.07.2015 p. 3 + CGVS vrouw 24.08.2015 p. 2). Bovendien kwam u voor uw werk eerder al af en toe in Moskou en had u eerder in die stad ook al gestudeerd en verbleef uw vrouw voor haar studies gedurende meerdere jaren in Sint-Petersburg (waar ze zelfs beviel van jullie dochter & waar u ook soms kwam) – uw vrouw heeft vroeger zelfs ook nog lange tijd in het noorden van het land gewoond (Tumen). Met andere woorden is een leven buiten Ingoesjetië jullie niet vreemd. Hier kan zelfs nog aan toegevoegd worden dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door het CGVS openlijk getwijfeld werd aan uw recent verblijf in uw dorp in Ingoesjetië in de periode voor uw vertrek in 2008 (zie administratief dossier 1ste AA); niet alleen werd zo de geloofwaardigheid ondermijnd van de problemen die u daar zou gekend hebben, dit vormt bijkomend een indicatie van een eerder verblijf op een andere plaats buiten Ingoesjetië. Verder beschikken u en uw vrouw ook over de nodige werkervaring: hoewel u een jurist bent ging u aan de slag als klerenhandelaar (omdat dat meer opbracht) en uw vrouw deed een medische stage in Sint-Petersburg, werkte daar tijdens haar studies ook in een apotheek en vond later ook werk in Nazran (Ingoesjetië) als dokter-assistent – in België deed uw vrouw ervaring op als verkoopster (CGVS 22.06.2015 p. 9 + CGVS 30.07.2015 p. 3-4, 6 + CGVS vrouw 22.06.2015 p. 3 + CGVS vrouw 24.08.2015 p. 2, 3 + CGVS vrouw 1.03.2017 p. 2, 4-5, 6, 7, 11). Hoewel het CGVS erkent dat dergelijke professionele ervaring geen garantie biedt op het (opnieuw) vinden van een job in uw land van herkomst, wijst dit in jullie hoofde wel op voldoende veerkracht, organisatietalent en daadkracht om een leven uit te bouwen buiten Ingoesjetië – ter illustratie kan verwezen worden naar de verklaringen van uw vrouw waarbij ze zegt dat het niet zo moeilijk is werk te vinden als je een diploma hebt en uw verklaringen dat er een nieuwe wet is in Rusland die bepaalt dat je je overal vrij kan verplaatsen in het land zonder je te moeten inschrijven, als je staatsburger bent van Rusland (CGVS 30.07.2015 p. 4).

Gelet op bovenstaande elementen rijst aldus de vraag waarom jullie zich niet zouden kunnen vestigen in een ander deel van de Russische Federatie waar men, net als jullie, ook niet-moslim is. U werpt hiertegen op dat dat niet kan omdat de autoriteiten u overal in Rusland zoeken omwille van uw initiële problemen (CGVS 30.07.2015 p. 10 + Schriftelijke verklaring 17.05.2017), maar aangezien reeds omstandig aangetoond werd dat deze problemen niet geloofwaardig zijn, vormt dit geen afdoende

reden. U en uw vrouw halen in deze ook aan dat uw familie u overal zal kunnen vinden 'omdat de Ingoesjetische gemeenschap overal zit' (CGVS 30.07.2015 p. 10 + CGVS vrouw 1.03.2017 p. 9-10 + Schriftelijke verklaring 17.05.2017). Als u daarop gevraagd wordt hoe uw familie u dan precies zou kunnen vinden, verklaart u dat Russischsprekende mensen in België geruchten zullen verspreiden dat u teruggekeerd bent en dat het dan niet moeilijk zal zijn om u te vinden (CGVS 30.07.2015 p. 10). Hiermee beperkt u zich evenwel tot algemeenheden, vermoedens en veronderstellingen en brengt u geen enkel concreet element aan waaruit zou moeten blijken hoe uw familie u elders in de Russische Federatie zou kunnen terugvinden. In deze context rijst ook de vraag waarom de Ingoesjetische gemeenschap die in andere (niet-islamitische) delen van de Russische Federatie woonachtig is en zodoende toleranter staat tegenover christenen (zie toegevoegde info) zomaar zou overgaan tot het viseren van bekeerlingen of het zelfs actief opsporen van landgenoten met een ander geloof, zoals u. Nog in deze context verklaart uw vrouw "Ik kan niet terug naar Rusland omdat in Rusland racisme bloeit en omdat ze mij als negerin beschouwen. Ik hoorde dat meermaals in het verleden." (CGVS vrouw 1.03.2017 p. 9). Hoewel uit de toegevoegde informatie blijkt dat (geweld)incidenten gebaseerd op raciale motieven in Russische steden voorkomen, kan een loutere verwijzing naar racisme in jullie hoofde niet volstaan voor het toekennen van een internationaal beschermingsstatuut. Immers, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en u dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees (zoals in het geval van de verklaringen van uw vrouw) volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Een ander element dat hier nog aan kan toegevoegd worden is dat uw vrouw zegt dat jullie niet elders kunnen wonen dan in Ingoesjetië omwille van jullie dochter (CGVS vrouw 1.03.2017 p. 9-10). Voor wat dit betreft, kan verwezen worden naar de analyse hieronder.

Ten derde verklaart uw vrouw in het kader van jullie huidige asielaanvraag dat jullie niet naar jullie land kunnen terugkeren omwille van jullie dochter; zij is immers in België opgegroeid in een katholieke school en dat zou leven in een islamitisch land (i.e. Ingoesjetië) onmogelijk maken, kent jullie land niet en zou de taal (Russisch) niet spreken omdat ze volledig door de Nederlandse taal wordt omgegeven (CGVS vrouw 1.03.2017 p. 10 e.v.).

Wat betreft het eerste element (waarover uw dochter zegt dat ze in de kerk een palmtakje kreeg, CGVS vrouw 1.03.2017 p. 13), kan verwezen worden naar de stelling hierboven dat u en uw gezin zich elders in de Russische Federatie kunnen vestigen dan in Ingoesjetië. Uw vrouw zegt dat dat niet kan omdat jullie in levensgevaar zijn in de Russische Federatie, maar dit werd reeds omstandig weerlegd in deze beslissing (zie boven) en tijdens jullie eerste asielaanvraag.

Met haar verklaringen dat uw dochter het Russisch niet zou spreken, maakt uw vrouw niet aannemelijk hoe dit bij terugkeer naar uw herkomstland in hoofde van uw dochter aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Zo geeft uw vrouw zelf aan dat uw dochter het Russisch toch beheerst, weliswaar tot op een basisniveau, en dat ze in jullie beginperiode in België uiteraard nog Russisch met haar sprak (CGVS vrouw 1.03.2017 p. 10). Uw dochter zelf verklaart dat ze met haar ouders Nederlands spreekt, maar soms ook een beetje Russisch (CGVS vrouw 1.03.2017 p. 12). Zodoende blijkt dat uw dochter op zijn minst een goede basiskennis van het gesproken Russisch heeft en blijkt nergens uit de verklaringen van uw vrouw of die van uw dochter dat uw dochter in de onmogelijkheid zou verkeren om zich het Russisch (verder) eigen te maken. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat het bijshaven van uw Russisch bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich meebrengt, blijkt hieruit geenszins dat het voor uw dochter fundamenteel onmogelijk zou zijn het Russisch verder onder de knie te krijgen. Verder moet worden benadrukt dat het feit dat uw dochter bij een terugkeer naar uw herkomstland de taal verder zou moeten leren en zij als gevolg daarvan een achterstand zou hebben ten opzichte van andere leeftijdsgenoten geen intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit inhoudt en zodoende in haar hoofde geen aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de context van de stelling van uw vrouw dat jullie dochter jullie land niet kent (zij kwam immers op heel jonge leeftijd toe in België en woont hier reeds een lange tijd), voegt jullie dochter zelf toe dat België een leuk land is omdat iedereen hier vriendelijk is, dat ze vriendjes heeft op school en dat ze in België wil blijven 'omdat ze hier geboren is' (CGVS vrouw 1.03.2017 p. 11-12) (voor de volledigheid kan erop gewezen worden dat uw dochter in Sint-Petersburg (Rusland) werd geboren). Niettemin er begrip kan worden opgebracht voor dergelijke elementen en voor het feit dat een terugkeer naar een herkomstland bepaalde inspanningen, aanpassingen en mogelijk aanpassingsmoeilijkheden met zich

meebrengt, is dit motief onvoldoende zwaarwichtig om een internationaal beschermingsstatuut te rechtvaardigen. Hieruit blijkt immers geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit, of van dat van uw gezinsleden. Bijgevolg kan omwille hiervan in uw hoofde, of in hoofde van uw vrouw of dochter, geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade worden geconcludeerd.

Concluderend kan gesteld worden dat de elementen die uw vrouw in verband met jullie dochter opwerpt, een eventuele terugkeer naar jullie herkomstland (naar Ingoesjetië of een plaats daarbuiten) niet in de weg staan.

Op basis van alle bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. De interne Russische paspoorten van u en uw vrouw bevatten enkel informatie over jullie identiteit, die hier niet betwist wordt. De documenten aangaande uw initiële problemen in Ingoesjetië in 2008 kwamen reeds eerder aan bod, net als een aantal documenten die te maken hebben met het doopsel/de communie van uw dochter en de betrokkenheid van u en uw vrouw bij de pinkstergemeenschap in uw gemeente (zie boven). De vijf video's te zien op de geheugenkaart tonen algemene beelden van het leven van rebellen in Ingoesjetië, en kaderen aldus in de algemene veiligheidssituatie in uw land (waarvoor kan verwezen worden naar iets verderop in deze beslissing) – ze tonen echter niets aan over uw eigen, individuele problemen die u zou gekend hebben. Het online artikel van een nieuwssite uit Ingoesjetië gaat over de moord in 2007 op een lerares die uw vrouw kende, maar heeft geen betrekking op uw persoonlijke asielrelaas. Dit geldt ook voor de twee documenten in verband met uw schoonmoeder die u neerlegt: het gaat enerzijds om een medisch attest waarin melding wordt gemaakt van verwondingen die uw schoonmoeder aan haar been opliep en anderzijds om een attest waarin melding wordt gemaakt van haar huidige verblijfplaats – deze documenten bevatten weliswaar geen informatie over de door u ingeroepen asielmotieven, of vervolgingsfeiten die uw schoonmoeder in Ingoesjetië zou meegemaakt hebben. De brieven van de organisatie Askovi en van de kleuterleidster van uw dochter bevestigen enkel dat uw dochter hier naar school gaat en dat u en uw gezin deelnemen aan activiteiten van een sociale ontmoetingsplaats, maar bevatten geen elementen die betrekking hebben op de door u ingeroepen asielmotieven. De enveloppes tonen enkel aan dat u post ontving uit Rusland, meer niet. De overige documenten werden reeds eerder besproken (zie boven). Bijgevolg zijn de door u en uw vrouw neergelegde documenten niet van die aard dat ze deze beslissing zouden kunnen wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan rebellen kunnen worden toegeschreven. Hoewel hieruit kan worden afgeleid dat de werking van het Emiraat van de Kaukasus thans nagenoeg is stilgevallen, blijkt uit de landeninformatie tevens dat IS zich in Ingoesjetië tracht te ontwikkelen, wat vooralsnog echter niet heeft geresulteerd in gewelddadige acties die aan IS worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient toegevoegd te worden dat er in hoofde van uw vrouw L. G. (...) (O.V. (...)) – uit wiens huidige, tweede asielaanvraag blijkt dat zij zich daarvoor op dezelfde elementen als de uwe

baseert – door het Commissariaat-generaal eveneens werd overgegaan tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 10, derde lid van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 10, derde lid van voormelde richtlijn 2013/32/EU, bemerkt de Raad vooreerst dat een richtlijn zich in beginsel richt tot de lidstaten. Richtlijnen dienen, om hun volle werking in de nationale rechtsorde te kunnen krijgen, door middel van nationale uitvoeringswetgeving in die rechtsorde te worden omgezet. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kunnen, in alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn dan wel rechten vastleggen die particulieren tegenover de staat kunnen doen gelden, justitiabelen zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de staat, wanneer deze hetzij verzuimd heeft de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan. Inzake de opgeworpen schending van artikel 10, derde lid van voormelde richtlijn 2013/32/EU, dewelke een herziening is van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2478/001, 15).

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de

lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Vooreerst bemerkt de Raad dat wat betreft de initiële problemen van verzoekende partijen waarvoor zij destijds hun land verlaten zouden hebben in de bestreden beslissingen wordt opgemerkt dat deze problemen reeds in het kader van hun vorige asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden en dat verzoekende partijen in het kader van hun huidige asielaanvraag geen enkel nieuw element bijbrengen dat van aard is de vastgestelde ongeloofwaardigheid van deze problemen te herstellen. Verzoekende partijen beperken zich dienaangaande in hun verzoekschrift tot het louter herhalen van hun initiële problemen, hetgeen geenszins volstaat om desbetreffende motivering in de bestreden beslissingen te ontkrachten. Integendeel, het komt aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.2.5. Wat betreft de bemerking van verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat hun dochter perfect geïntegreerd is in België en dat hun dochter bij een terugkeer naar de Russische Federatie op school niet onmiddellijk zal kunnen meevolgen met haar leeftijdsgenoten aangezien zij enkel een basiskennis van het gesproken Russisch heeft, bemerkt de Raad vooreerst in verband met de bemerking dat hun dochter perfect geïntegreerd is in België en geen problemen ondervindt op school dat dit alles niet relevant is bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. De Raad gaat in deze enkel na of verzoekende partijen (en hun minderjarige dochter) al dan niet beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder bemerkt de Raad dat, zoals ook terecht wordt gesteld in de bestreden beslissingen, nergens uit blijkt dat het loutere feit dat hun dochter het land niet kent en enkel een basiskennis heeft van het gesproken Russisch aanleiding geeft tot een intentionele bedreiging van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Deze motieven geven dan ook geen aanleiding tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband nog naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin gesteld wordt dat het niet kennen van het Russisch schrift, de taal en dergelijke meer, objectieve feiten zijn die mee in overweging dienen genomen te worden (RvV nr. X van 24 januari 2017), doch dient erop gewezen te worden dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben. De Raad stelt bovendien vast dat het arrest waarnaar verzoekende partijen verwijzen geen betrekking heeft op een asielaanvraag maar op een '9bis'-aanvraag, waardoor het geenszins relevant is nu, zoals reeds opgemerkt, de Raad bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag enkel nagaat of verzoekende partijen (en hun minderjarige dochter) al dan niet beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ten slotte verwijzen verzoekende partijen wat dit betreft nog naar artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. De Raad wijst er evenwel op dat de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel inhouden en er evenmin toe strekken de in het Verdrag opgesomde rechten aan de dochter van verzoekende partijen te ontfangen. De bevoegdheid van de Raad is *in casu* beperkt tot het beoordelen of verzoekende partijen (en hun minderjarige dochter) al dan niet aanspraak maken op de status van vluchteling, dan wel deze van subsidiaire bescherming.

2.2.6.1. Waar in de bestreden beslissingen geen geloof wordt gehecht aan hun verklaringen dat hun nieuwe geloofsovertuiging en het doopsel/de communie van hun dochter een reden zouden zijn waarom hun familie hen zou bedreigd hebben vanuit hun woonplaats in Ingoesjetië en zij daarom niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst, wordt door verzoekende partijen benadrukt dat eerste verzoekende partij wel degelijk doorheen haar asielprocedure consistent kon aangeven wie van haar familie haar bedreigde en coherente verklaringen kon afleggen over haar contact met haar familie. Ze duiden erop dat eerste verzoekende partij verklaarde dat er meerdere dreigtelefoons waren en dat deze begonnen in de periode van oktober-november 2014. Gezien de vele telefoons die zij kregen, haalde eerste verzoekende partij tijdens haar gehoren van 30 juli 2015 en 24 augustus 2015 het telefoongesprek rond december 2014 aan omdat zij zich dit gesprek het beste kon herinneren. Daarnaast bemerken verzoekende partijen nog, waar verwerende partij in de bestreden beslissingen stelt dat eerste verzoekende partij pas later tijdens haar schriftelijke antwoord in mei 2017 gewag maakte van twee telefoons van haar neven in februari 2017, dat eerste verzoekende partij *"nooit, tijdens zijn laatste gehoren dd. 30.07.2015 en 24.08.2015, gesproken (kon) hebben over bedreigingen die zich toen nog niet voordeden"*.

2.2.6.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partijen met bovenstaand betoog voorbijgaan aan de opmerking van verwerende partij dat eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor op het

Commissariaat-generaal van 22 juni 2015 aangaf dat zij ongeveer een jaar daarvoor voor het laatst contact had met haar ouders, dus logischerwijs ongeveer halverwege 2014. Hun bewering nadien dat zij sinds oktober-november 2014 telefoons kregen van hun familie omdat er geruchten waren dat zij zich bekeerd hadden en dat eerste verzoekende partij in een telefoongesprek kort na kerstmis 2014, waarin zij voor het eerst toegaf dat zij zich bekeerd had, bedreigd werd door haar familie strookt dan ook geenszins met deze eerdere verklaring van eerste verzoekende partij.

Waar verzoekende partijen in verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat eerste verzoekende partij pas later tijdens haar schriftelijke antwoord in mei 2017 gewag maakte van twee telefoons van haar neven in februari 2017 opperen dat eerste verzoekende partij *“nooit, tijdens zijn laatste gehoren dd. 30.07.2015 en 24.08.2015, gesproken (kon) hebben over bedreigingen die zich toen nog niet voordeden”*, stelt de Raad vast dat dit betoog blijk geeft van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Immers wordt nergens in de bestreden beslissingen van eerste verzoekende partij verwacht dat zij de telefoons van haar neven in februari 2017 reeds vermeld zou hebben tijdens haar gehoren op 30 juli 2015 en 24 augustus 2015. Wel wordt erop gewezen dat eerste verzoekende partij zich ook over wie precies de bedreigingen tegen haar uitte ernstig tegensprak, daar zij in 2015 enerzijds verklaarde dat zij bedreigingen ontving vanwege haar broer en haar familie en dat ook haar broers haar bedreigen, terwijl zij anderzijds, als haar nogmaals expliciet gevraagd wordt wie van haar familie haar bedreigde, verklaarde dat dat enkel bij monde van haar vader was tijdens hun telefoongesprek van eind december 2014 en niet op andere momenten of via andere familieleden, en pas later, tijdens haar schriftelijk antwoord in mei 2017, nog gewag maakte van twee telefoons van haar neven in februari 2017.

De Raad wijst erop, zoals ook door verwerende partij in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, dat van iemand die verklaart met de dood bedreigd te worden door zijn eigen familie, redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij doorheen zijn asielprocedure consistent kan aangeven wie precies van zijn familie doodsb bedreigingen aan hem kenbaar maakte en dat hij coherente verklaringen aflegt over het contact dat hij recent had met zijn familie, *quod non in casu*.

Ten slotte stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissingen in verband met de minachtende houding van en bedreigingen door hun familie wegens hun geloofsovertuiging nog verschillende tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de onderlinge verklaringen van verzoekende partijen. Meer bepaald wordt vastgesteld dat zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over wanneer eerste verzoekende partij voor het eerst bedreigd werd door haar familie en haar reactie hierop, over hoe het bewuste telefoontje eind december 2014 verliep en over hoe de rest van de dag er daarna uitzag. Verzoekende partijen ondernemen in hun verzoekschrift geen enkele poging om deze vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waardoor deze onverminderd overeind blijven en de geloofwaardigheid van de door hen beweerde bedreigingen vanwege hun familie omwille van hun geloofsovertuiging verder ondermijnen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen opmerken dat eerste verzoekende partij een medisch attest bijbracht waaruit blijkt dat zij niet in staat is om een gehoor bij te wonen gelet op haar psychische problemen die een invloed hebben op haar functioneren en dat zij dan ook niet begrijpen dat in de bestreden beslissingen gesteld wordt dat de psychische problemen niet van dien aard zijn dat er cognitieve problemen zijn, stelt de Raad vast dat dit betoog wederom uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissingen. Immers heeft de motivering in de bestreden beslissingen dat uit de medische attesten niet blijkt dat de psychische problemen een impact hebben op de cognitieve functies betrekking op tweede verzoekende partij, die gedurende haar gehoren een aantal keer naar geheugenproblemen verwijst en in dit verband twee documenten bijbracht. Eerste verzoekende partij haalde op geen enkel moment aan dat zij kampt met psychische problemen die haar verhinderen coherente en consistente verklaringen af te leggen. Ook in het medisch attest dat zij bijbracht om aan te tonen dat zij omwille van medische overmacht niet aanwezig kon zijn op het gehoor van 1 maart 2017 wordt nergens gewag gemaakt van psychische problemen in hoofde van eerste verzoekende partij (administratief dossier A. A., stuk 6).

2.2.8. Uit wat voorafgaat blijkt enerzijds dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoekende partijen als zou hun familie hen vanuit Ingoesjetie bedreigd hebben omwille van hun nieuwe geloofspraktijken. Evenwel bemerkt de Raad anderzijds dat *in casu* niet betwist wordt dat verzoekende partijen effectief een nieuwe geloofsovertuiging hebben en hun dochter tevens gedoopt is en haar eerste communie gedaan heeft. In de bestreden beslissingen wordt erop gewezen dat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat, waar het voor christelijke

geloofsgemeenschappen (waaronder ook de pinkstergemeenschap) mogelijk, doch niet altijd evident is, om hun geloof te belijden in Ingoesjetië, de situatie voor Ingoesjen die zich van de islam naar het christendom bekeren (zoals verzoekende partijen) problematischer is en dat de kans bestaat dat ze door de gemeenschap of familie negatief bejegend en/of zelfs verstoten worden. Verwerende partij motiveert evenwel verder dat de informatie tevens vermeldt dat bekeerlingen uit Ingoesjetië zich elders in de Russische Federatie kunnen vestigen om problemen omtrent hun geloofsverandering te vermijden, waardoor er voor wat betreft verzoekende partijen geen redenen zijn om aan te nemen dat zij zich niet op een andere plaats in hun land van herkomst zouden kunnen vestigen teneinde eventuele problemen of moeilijkheden met hun familie of gemeenschap te vermijden. Verzoekende partijen wijzen in dit verband evenwel op *“een wet die in de Russische Federatie werd aangenomen in juli 2016, de zogenaamde Jarovaya wetten, die als een anti-terrorisme wet zijn aangenomen en die het verbieden om uw geloof te belijden buiten gekende religieuze locaties”* en stellen dat sinds deze wetten *“de vervolging van christenen in de Russische Federatie, met een alarmerende trend aan het stijgen (is) en kunnen christenen hun religie niet vrij belijden”*. Ter staving van hun betoog citeren verzoekende partijen uit verschillende rapporten die zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlagen 2-5) en verwijzen zij tevens naar het *“Algemeen ambtsbericht Russische Federatie”* van juli 2017 dat door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier A. A., stuk 14, landeninformatie; administratief dossier Z. G., stuk 14, landeninformatie). De Raad stelt vast dat uit de door verwerende partij bijgebrachte informatie niet afdoende blijkt dat verzoekende partijen, die zich bekeerden tot het christendom en meer bepaald tot de pinkstergemeenschap, zich zonder grote problemen elders kunnen vestigen in de Russische Federatie. In de *“COI Focus”* betreffende *“Ingoesjetië – Situatie christenen en bekeerlingen tot christendom”* van 31 januari 2017 (administratief dossier A. A., stuk 14, landeninformatie, deel 5; administratief dossier Z. G., stuk 14, landeninformatie, deel 5) wordt slechts op algemene en beknopte wijze gesteld dat personen die zich bekeren tot het christendom zich elders in de Russische Federatie kunnen vestigen. Evenwel wordt in voormeld Ambtsbericht opgemerkt dat *“het Russisch-Orthodoxe geloof en daarnaast het Jodendom, de islam en het boeddhisme als ‘traditionele’ vormen van geloof (worden) aangemerkt, ondanks de grondwettelijke gelijkschakeling van alle uitingen”* en dat dit ervoor zorgt *“dat groeperingen als Jehova’s getuigen, Hare Krishna’s en diverse christelijke denominaties, zoals pinkstergemeenten en andere evangelische stromingen, zijn achtergesteld ten opzichte van de traditionele geloven, en deze worden daardoor ook eerder als bedreigend aangemerkt (...) en ondervinden hinder en obstakels bij het uitoefenen van hun religie, de registratie als geloofsgemeenschap, het bouwen van kerken en geloofsruimtes en het verspreiden van literatuur”*. Ook wordt in het Ambtsbericht gewezen op verschillende restrictieve wetten die werden aangenomen en die de godsdienstvrijheid inperken. Zo verbiedt de Jarovaja Wet, die in juli 2016 werd aangenomen, om op andere dan geregistreerde plaatsen missionarisch werk te doen. Deze wet bepaalt verder dat religieuze bijeenkomsten uitsluitend gehouden mogen worden binnen formeel erkende religieuze gebedshuizen, maar niet in bijvoorbeeld de huiselijke kring. Alleen bestaande leden mogen op een ongeregistreerde plaats (zoals in een woning) samenkomen. Verder geeft het Ambtsbericht nog aan dat een toenemend aantal mensen veroordeeld werd op basis van artikel 20.2 van het Wetboek van Administratief Recht wegens het in het openbaar belijden van hun geloof en dat vooral geloofsgemeenschappen die hun geloofsbeginselen moeten of willen delen in het openbaar het risico lopen op basis van artikel 20.2 te worden veroordeeld. De Raad stelt evenwel vast dat deze algemene informatie nauwelijks concrete informatie bevat aangaande de situatie van de pinkstergemeenschap (de strekking waartoe verzoekende partijen bekeerd zijn) in de Russische Federatie (buiten Ingoesjetië) en meer bepaald de mate waarin deze geloofsgemeenschap in de Russische Federatie (buiten Ingoesjetië) problemen ondervindt bij het uitoefenen van hun religie.

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om deze situatie te onderzoeken, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd en te worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 augustus 2017 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT